Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om handel med småplanter og formeringsmateriale af grønsager bortset fra frø [1]

(90/C 182/06)

Rådet for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 26. februar 1990 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for landbrug og fiskeri, som udpegede Michael P. Strauss til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 15. maj 1990.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 277. plenarforsamling den 30. maj 1990 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Indledning

1.1. De mange forskellige nationale regler for kontrol af kvalitets- og sundhedsnormer for småplanter og vegetativt formeringsmateriale kan udgøre en hindring for samhandelen mellem medlemsstaterne.

1.2. Med henblik på at indføre harmoniserede bestemmelser, således som det kræves for virkeliggørelsen af det indre marked, har Kommissionen fundet det nødvendigt at udvide det eksisterende direktiv (70/458/EØF) vedrørende handel med frø, så det kommer til at omfatte småplanter og formeringsmateriale, og den har forelagt tre forslag til forordninger, der dækker grønsags-, prydplante- og frugtplantemateriale.

1.3. Kommissionen har på grund af snævre tidsrammer ikke haft megen tid til først at rådføre sig med medlemsstaternes myndigheder. Derfor er Kommissionen måske ikke helt klar over, hvor store forskelle der er mellem de nationale lovgivninger, og har således kun udarbejdet en ramme for medlemsstaternes praksis, idet der endnu er mange detaljer, som skal fastlægges.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Forslaget indgår i en bredere strategi for plantesundhed og må betragtes på baggrund af andre forslag, herunder navnlig KOM(88) 170 endelig udg., KOM(89) 646 endelig udg. og KOM(89) 647 endelig udg., som ændrer plantesundhedsdirektivet 77/93/EØF. Disse harmoniseringsforanstaltninger danner rammen omkring anvendelse af KOM(89) 649 endelig udg. Disse øvrige foranstaltninger må vedtages, før markedsføringsforordningen træder i kraft. Derved sikres det, at kontrollen med plantesundhedsnormerne ikke forringes, og at der er sørget for hensigtsmæssige beskyttelsesmuligheder, således at der kan træffes unilaterale foranstaltninger.

2.2. ØSU finder ligesom Kommissionen, at det er nødvendigt at indføre EF-forskrifter med henblik på at harmonisere kvalitets- og plantesundhedsnormerne, således som det kræves for gennemførelsen af det indre marked.

2.3. ØSU er imidlertid bekymret for, at lovgivningen kan begrænse den fleksibilitet og initiativlyst, som findes i sektoren, og som får opbakning fra forbrugere, der stiller varierende krav til kvalitetsnormerne og i øjeblikket er tilfredse med den allerede eksisterende selvregulerende balance mellem udbud og efterspørgsel. Det er desuden væsentligt, at der anvendes tilstrækkelige EF-midler for at sikre en hensigtsmæssig inspektion, således at forordningen håndhæves ens og retfærdigt i hele Fællesskabet.

2.4. Forslaget skal på visse punkter præciseres betydeligt, før det vedtages. I forslaget overlades det til Den Fælles Stående Komité at tage sig af mange af de med de foreslåede foranstaltninger forbundne administrative detailspørgsmål, som ikke vil blive genforelagt for Rådet. Det er vanskeligt at fremkomme med en præcis og konstruktiv udtalelse om et forslag, der overlader så meget af den endelige udformning af forordningen til tjenestemænd, som ikke skal sende spørgsmålene videre til Ministerrådet og andre EF-institutioner.

3. Særlige bemærkninger

3.1. *Materiale, som omfattes af forordningen*

3.1.1. Forordningen bør også gælde for formeringsmateriale, der skal eksporteres. Undtagelsesbestemmelsen i artikel 2 vil kunne føre til en situation, hvor der i Fællesskabet cirkulerer materiale af ringere kvalitets- og sundhedsstandard, som kan overføre sygdomme til andre planter eller selv komme i handelen på det indre marked.

3.1.2. Den under artikel 3, litra a) (i) opførte liste er ikke udtømmende. For eksempel er løg og kinakål ikke

[1] EFT nr. C 46 af 27. 2. 1990, s. 4.

medtaget. Alle grønsagsarter bør være omfattet med undtagelse af dem, der står opført på en »negativ«-liste.

3.2. *Krav til leverandøren*

3.2.1. De i artikel 4 og bilag I fastlagte betingelser vil medføre ekstraudgifter for især de små og mellemstore virksomheder, hvoraf mange ikke i forvejen har de nødvendige bogføringsfaciliteter. ØSU anmoder Kommissionen om at undersøge, om anerkendte producent- og handelssammenslutninger bør involveres med henblik på at nedbringe producenternes administrationsomkostninger.

3.2.2. Man må præcisere den undtagelse, som der henvises til i bilag I, punkt 4, 3. led. ØSU mener, at undtagelser ikke bør være områdebestemte, da en sådan bestemmelse vil være ugennemførlig. ØSU går imidlertid ind for, at der indføres undtagelser for salg i meget små mængder, såfremt dette ikke griber ind i lovgivningens målsætning.

3.3. *Inspektionsressourcer*

3.3.1. Den inspektion, som kræves for at håndhæve forordningen, vil lægge en ekstra byrde på de i forvejen begrænsede inspektionsressourcer. For at sikre, at leverandørerne opfylder kravene i bilag I, vil det være nødvendigt med flere EF-midler, navnlig hvis forordningen skal gennemføres ens i hele Fællesskabet.

3.3.2. På samme måde må inspektionsressourcerne styrkes betydeligt, så de i bilag II, del A og B, anførte betingelser kan opfyldes.

3.4. *Afsætningsordninger*

3.4.1. På baggrund af definitionen af »parti« [artikel 3, litra c) (i)], hvorved man forstår materiale, som er fremavlet af samme frøparti, sået samtidigt i samme vækstmedium og dyrket under samme betingelser, er kravet om homogenitet (artikel 7) på det foreliggende grundlag for strengt. Man burde for eksempel angive, hvilke toleranceniveauer der kan accepteres.

3.4.2. Kravet om homogenitet vil mindske den fleksibilitet, der findes i sektoren. Kunderne kan stille meget forskellige krav om størrelse og frodighed for planter, der fremdyrkes som ét parti. Sektoren reguleres i øjeblikket af efterspørgselen, og derved imødekommer man bedst producenternes individuelle krav. Denne balance bør ikke undermineres med overdreven lovgivning. Derfor bør homogenitetskravet kun gælde for sortsrenhed og ikke for andre kvalitetskriterier.

3.4.3. Kravet om en plantesundhedserklæring (artikel 8) overlapper kravet om et »plantepas« [KOM(89) 646 endelig udg.). Der bør foretages en harmonisering, så der kun kræves én form for dokumentation.

3.4.4. Udstedelsen af den pågældende dokumentation vil kræve megen ekstra arbejdskraft, og hvis Kommissionen ønsker at overdrage udstedelsen af »officielle« dokumenter til kvalificerede repræsentanter, må der stilles ressourcer til rådighed til at uddanne disse personer og betale for deres arbejde.

3.5. *Midlertidige vanskeligheder*

3.5.1. Ifølge artikel 14 kan der fastsættes mindre strenge regler, hvis der opstår »midlertidige forsyningsvanskeligheder«. Denne bestemmelse bør ikke kunne påkaldes af en medlemsstat, der ønsker at ophæve de forpligtelser, som forordningsforslaget pålægger den.

3.5.2. De i artikel 11 fastsatte afsætningsbegrænsninger kan i sig selv udgøre en midlertidig forsyningsvanskelighed og følgelig hjemle anvendelsen af artikel 14. Den her anvendte terminologi må præciseres. Ordene »uden undtagelser« bør føjes til artikel 11, stk. 2.

3.6. *Strengere krav*

3.6.1. Ifølge artikel 12 kan en medlemsstat indføre strengere kvalitets- og sundhedsnormer og sørge for den fornødne inspektion. ØSU er ikke modstander af, at normerne hæves ensidigt, men kan kun godkende dette, såfremt Kommissionen sørger for, at det ikke er forbundet med statsstøtte.

Bruxelles, den 30. maj 1990.

Alberto MASPRONE

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg